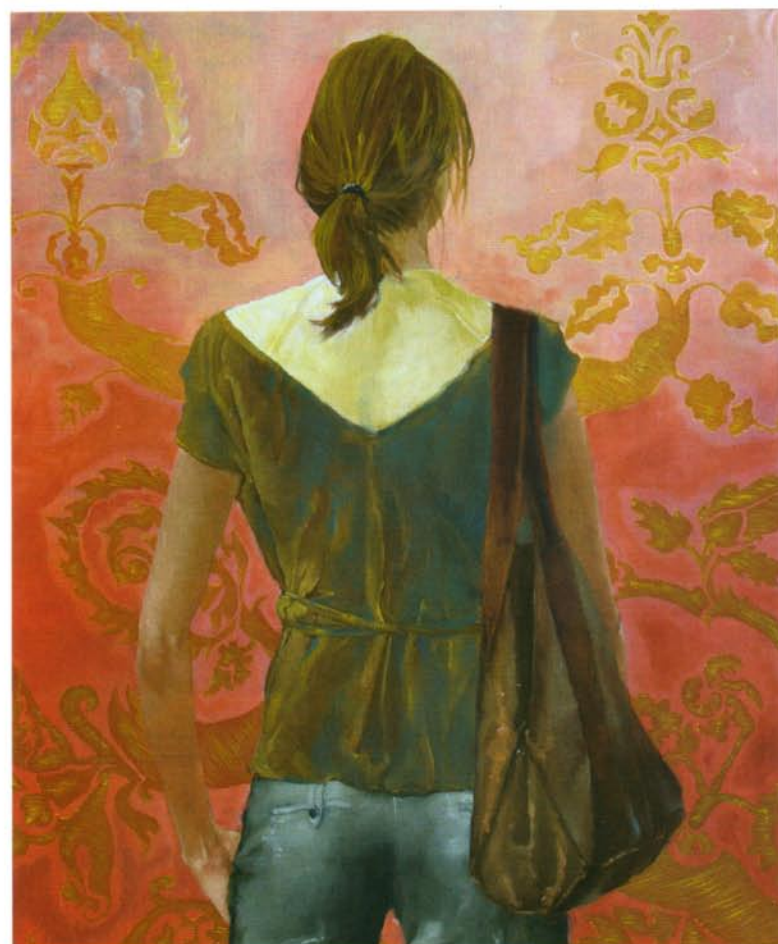

*Retrăim
suspansul
așteptării cu*

**ANCA
BODEA**

Nu vă supărați, așteptați ceva? Dacă nu, pierdeți enorm. Puteți lua un loc în acest spațiu tensionat. Godot nu va apărea nici de data asta, însă vă puteți descoperi.

The Thought 2, ulei pe pânză, 120 x 100 cm

Dacă așteptare nu e, nimic nu e. Pentru că nu e nici speranța că "ceva" se va întâmpla într-un viitor în care cu toții ne proiectăm altfel. Cu toții așteptăm "ceva" sau "ceva-ul", proiectăm visuri, dorințe, scenarii care se vor întâmpla sau nu, care se vor împlini sau rămâne suspendate în lumea noastră ideală, în al cărei pat procustian visăm să înghesuiem realitatea de multe ori atât de ne-ideală ori lipsită de ideal: "Așteptarea ca stare de fapt e punctul central al lucrărilor mele din ultima perioadă. Încerc să fac simțit un cum-psihic și o tensiune latentă. Nu mă refer la o așteptare exteriorizată prin gesturi patetice, ci la o confruntare intrinsecă. E vorba despre un moment de mijloc între punctul de pornire și punctul terminal. Un moment static de așteptare sau suspans în care afectivitatea oscilează între extreme. Cred că acest segment temporal caracteristic oricui este marcat de *contraste*, ca să nu spun doar de *stări conflictuale*. De multe ori însăși căutarea poate fi răspunsul, și nu deznodământul. Așadar procesul, mișcarea psihică sunt lucrurile pe care le doresc deocamdată prezente în lucrările mele. De aceea și insist mai mult pe atmosfera specifică acestor stări decât pe desen sau compoziție ca *unelte* ale reprezentării", explică Anca.

În același timp, câți dintre noi nu ar lua în mâini foarfeca pentru a înlătura acest răstimp al așteptării ca pe un liant inutil dintre două momente

“De multe ori însăși căutarea poate fi răspunsul, și nu deznodământul”

L'atessa, ulei pe pânză, 120 x 100 cm

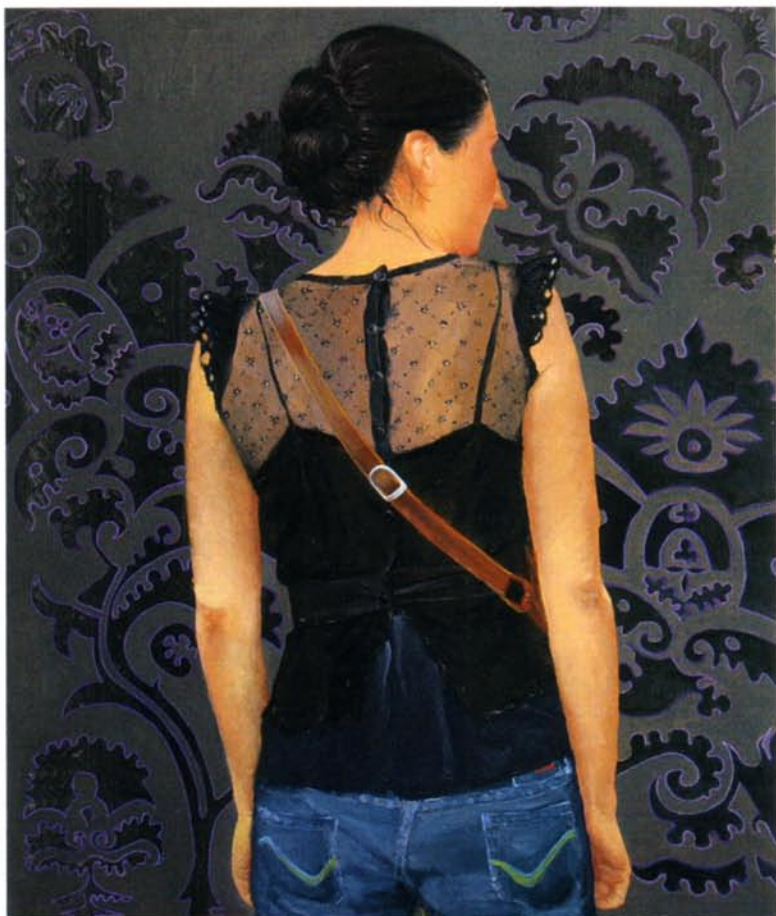
Stay, ulei pe pânză, 140 x 160 cm

pe care le vrei succedându-se asemenea cadrelor unui film, fără pauze între role: proiecție-împlinire, visare-realizare etc. Însă, fără să ne dăm seama, nu am face decât să decupăm suspansul filmului pe care-l derulăm. La limita dintre incertitudine și concret, dorință și realitate, starea așteptării e cea care ne dezvăluie, în care suntem descoperiți și vulnerabili. E starea în care suntem singuri și pe care o trăim nu neapărat în tensiunea maximă a unei sentințe a “oracolului-zeu”, ci a turnurii pe care o va lua drumul nostru spre un final. Punte sensibilă între visare și posibilitate, momentele de așteptare sunt, pentru fiecare dintre noi, punctele de climax ale unei vieți în care aspirațiile nu pot fi programate, episoade-cheie din lungul serial al devenirii, în care emoțiile, fricile, speranțele se manifestă în toată claritatea lor în alertă: “Așteptarea, cum am spus, e un moment plin de tensiune și de contraste. Toți am așteptat sau am avut așteptări la un moment dat. Este fără dubiu momentul în care se declanșează speranța, iar speranța e un proces

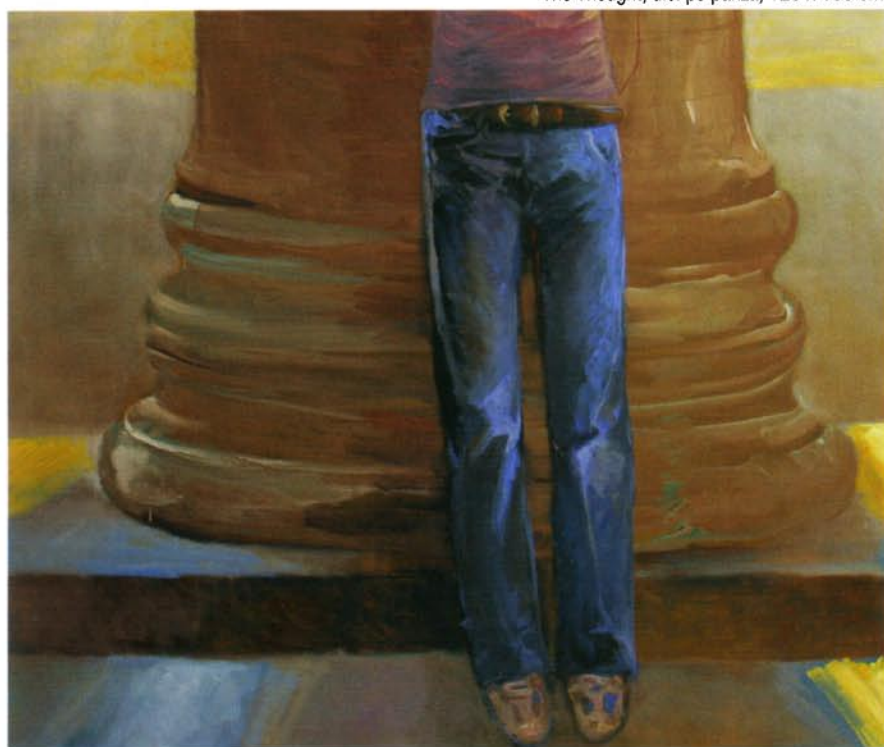
“Nu e important cine și ce așteaptă, doar faptul în sine al așteptării”

► emoțional, intelectual foarte complex, care devine pentru un timp delimitat centrul trăirilor noastre. De la lucruri banale până la momente dramatice, toate presupun înainte un răstimp de incertitudine. Așteptarea e un moment de răsurce cu un final radical sau, din contră, cu unul prevăzut, dar fără importanță majoră. Însă timpul dinaintea deznodământului, fie că se știe sau nu finalitatea, acel timp pune în joc toate posibilitățile plauzibile sau absurde”, completează artista.

Momentul suspendat al așteptării e și trăirea la maximum a individualității, și anularea ei; e privirea pe care ți-o poți arunca detașat din celălalt colț al camerei în timp ce încă stai copleșit pe fotoliu. Este și conștientizare, și absență; și alertă, și levitare; și conflict, și armonie; și război, și pace. Între aceste extreme, eul sau spațiul ni se dezvăluie în toată goliciunea lor sinceră și neputincioasă în a influența secvența care urmează, ca în momentele de încremenire ce par să punteze tăcerea de dinaintea adevărului, oricare ar fi acesta. În ce privește detașarea de figurativ și trecerea spre non-figurativ, prin surprinderea greutății încremenite a unui spațiu unde, doar aparent, nu se întâmplă nimic, Anca

The Thought, ulei pe pânză, 120 x 100 cm

I wish..., ulei pe pânză, 140 x 160 cm

I'll be waiting here I, ulei pe pânză, 120 x 60 cm

Waiting room, ulei pe pânză, 140 x 160 cm

Still here, ulei pe pânză, 160 x 140 cm

îmi spune: "În ultima serie de lucrări am observat, spre surprinderea mea, că m-am depărtat de figura umană tocmai pentru că am încercat să încarc, chiar să îngreuez lucrările cu o anumită atmosferă, cu o stare predominantă. O galeristă din Roma îmi spunea că preferă pictura non-figurativă pentru că îi dă libertatea de a da compoziției o explicație proprie ori odată prezentă o figură umană ea devine centrul de interes de care nu mai poți face abstracție. Într-un fel avea dreptate. Eu am eliminat portretul pur și simplu pentru că nu mă interesa, nu mă ajuta să spun ceea ce aveam de spus. Astfel am tăiat personajele,

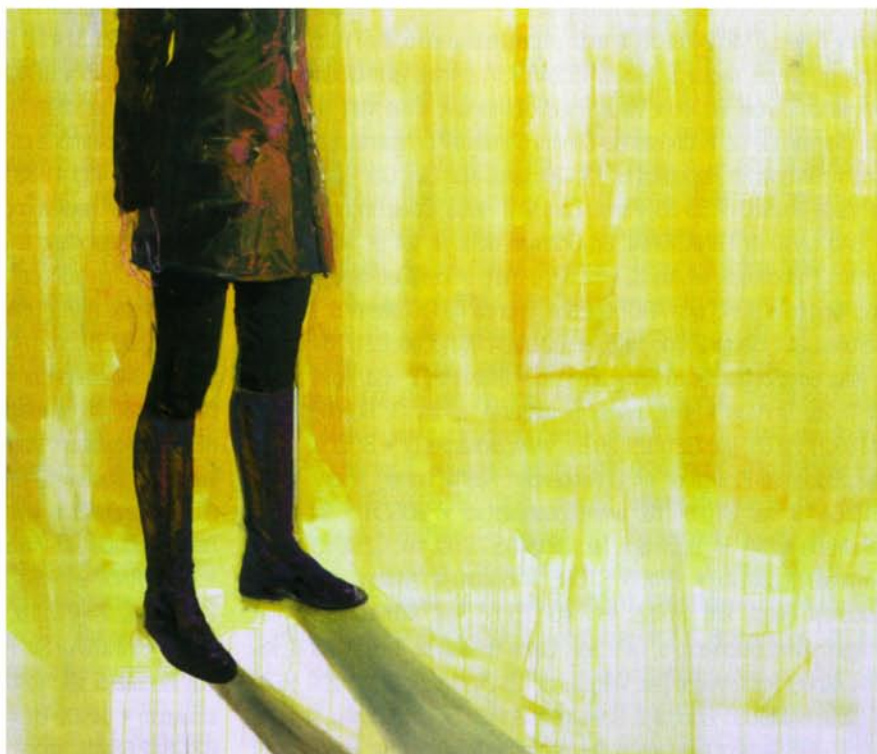
le-am depersonalizat, ele sunt înghițite de contextul compoziției, de atmosferă; devin doar un *element* pasiv în redarea suspansului așteptării. Nu e important cine și ce așteaptă, ci doar faptul în sine al așteptării".

De ce m-am simțit atât de aproape de lucrările Ancăi Bodea? Pentru că lumea fragmentată în care trăim ar deveni cu siguranță o plictiseală de laborator fără trăirile conflictuale, fără tensiunile psihologice care ne copleșesc pentru a se manifesta apoi, după acumulări și rarefierii, în momentul secvenței care *Va urma*.

Cele mai multe lucrări prezente în articol au fost expuse în expoziția *Roma-Amor*, organizată cu puțin timp în urmă de 418 Gallery (între 10 octombrie și 28 noiembrie). Dacă ești interesat de lucrările artistei, contactează 418 Gallery, din București. (www.418gallery.com)

I'll be waiting here II, ulei pe pânză, 120 x 60 cm

Too late, ulei pe pânză, 140 x 160 cm